

<http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1014.6553.0>

5. Резолюція 1755 (2010) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Функціонування демократичних інституцій в Україні», ухвалена у Страсбурзі (Французька Республіка) 4 жовтня 2010 року // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_a19
6. Про план заходів із виконання обов'язків та зобов'язань України, що випливають з її членства в Раді Європи. Указ Президента України від 12 січня 2011 року № 24/2011 // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/24/2011>
7. Про громадські об'єднання. Закон України від 22 березня 2012 року № 4572-VI // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4572-17>
8. Яцків Т. Новий Закон «Про громадські об'єднання» та можливості для розвитку українських громадських організацій [Електронний ресурс] / Т. Яцків. – Режим доступу: http://kr-just.at.ua/PDF2/do_uvagi_ob-ednan_gromadjan.pdf
9. Про молодіжні та дитячі громадські організації: Закон України від 1 грудня 1998 року № 281-XIV // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/281-14>
10. Рекомендація Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам стосовно правового статусу неурядових організацій в Європі № СМ/Рес (2007) 14 від 10 жовтня 2007 року // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_937
11. Про профспілки, їх права та гарантії. Закон України від 15 вересня 1999 року № 1045-XIV // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1045-14/page>
12. Про політичні партії. Закон України від 5 квітня 2001 року № 2365-III // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1045-14>.
13. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року № 435-IV // Офіційний веб-сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/435-15>

УДК 342.11.2

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ: ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ОСНОВНИХ ФУНКЦІЙ

Фрідманський Р.М., ст. викладач

Ужгородський національний університет

Наукове дослідження присвячене аналізу правових особливостей розгляду урядової гілки влади. Автор зосереджує свою увагу на питаннях правового регулювання, а також проблемах право реалізації основних конституційних функцій Кабінету Міністрів України.

Ключові слова: Уряд, Кабінет міністрів, функція.

Фридманский Р.М. КАБИНЕТ МИНИСТРОВ УКРАИНЫ: ОСОБЕННОСТИ РЕАЛИЗАЦИИ ОСНОВНЫХ ФУНКЦИЙ / Ужгородский национальный университет, Украина

Научное исследование посвящено анализу правовых особенностей рассмотрения правительственной ветви власти. Автор концентрирует свое внимание на вопросах правового регулирования, а также проблемах право реализации основных конституционных функций Кабинета Министров Украины.

Ключевые слова: Правительство, Кабинет министров, функция.

Fridmansky R.M. CABINET OF MINISTERS OF UKRAINE: THE MAIN FEATURES OF FUNCTIONS / Uzhhorod national university, Ukraine

Scientific research is devoted to the analysis of the legal peculiarities of the government branch. By focusing on issues of regulation and law issues of major constitutional functions of the Cabinet of Ministers of Ukraine.

The author argues that in any country of the world is relying on the government organization of state and public institutions at which the most efficient execution of the tasks facing the country. Government as the highest executive authority by virtue of its inherent features, including such as the capacity of decision-making and implementation of other operational activities, plays a more active role in the timely implementation of the tasks facing the state. Consequently, the government is entrusted to ensure the practical implementation of state functions. It follows that the functions of government are derived from the functions of the state and public administration in the broadest sense of the word.

The classification of government functions carried out by different criteria. Established legislation of Ukraine a clear definition of the functions of the Government does not give us. The Basic Law of our country meaning functions of the Cabinet of Ministers of Ukraine provides in Art.116 of the Constitution of Ukraine.

In areas (relatively speaking branch activities), implemented KM Ukraine, there is separation of the functions of public order and security of individuals, society and the state, organization and management processes in business, ensuring social development, ensuring sustainable development of natural resources and environment, protection of state interests, etc. For the duration of the function of government can be divided into fixed, performing for a long term and temporary. In terms of content, the nature and scope of influence functions can be divided into general and specific.

During the functions of government, the author understands the basic directions and range of activities of public authorities towards the problems facing the state, the Constitution and laws of Ukraine.

Established, the Cabinet of Ministers of Ukraine, as a public authority, is the organ that performs state functions, established and acting under the Constitution of Ukraine and laws of Ukraine and has the independent authority of competence.

Analysis of consolidation functions Government of Ukraine for the current Law of Ukraine "On the Cabinet of Ministers of Ukraine", set blending this concept with the notion of KM tasks Ukraine.

Key words: Government, Cabinet ministers function.

Останнім часом все більшої ваги та значення у суспільстві та в державі набуває інститут Уряду. Його роль за останні роки суттєво зростає, а конституційно-правовий статус набуває інших форм та значень. Важливою і малодослідженою проблемою у контексті правового статусу Кабінету Міністрів України (далі КМ України) – є його функціональне призначення. Більшість науковців з конституційного та адміністративного права акцентують свою увагу на функціях органів виконавчої влади взагалі, оминаючи питання функцій безпосередньо Уряду, як колегіального органу. Щоби висвітлити поставлену проблему, потрібно детально дослідити і вивчити, які ж функції притаманні КМ України, як вищому органу виконавчої влади.

Аналіз публікацій української та зарубіжної літератури свідчить про її недостатню вивченість. Слід зазначити, що деякі питання, які досліджуються в даній статті, у свій час були предметом дослідження таких вчених-юристів, як: О.В. Совгирі, Д.М. Белова, Ю.М. Бисаги, Я.І. Ленгер, В.Ф. Погорілка, В.Л. Федоренка, В.М. Шаповала, І.І. Дахової, В.Б. Авер'янова, Ю.П. Битяка тощо. На сучасному етапі цими питаннями

окрім правників досить інтенсивно займаються політологи та фахівці з державного управління.

Мета статті полягає в дослідженні класифікації функцій Кабінету Міністрів України.

У будь-якій країні світу на Уряд покладається така організація діяльності державних і громадських інститутів, при яких досягається найбільш ефективно виконання завдань які стоять перед країною [7, 108]. Як неодноразово зазначають різні науковці у своїх працях, що головною метою Уряду є втілення норм Конституції, законів в реальну практику життєдіяльності суспільства, що об'єктивно досягається безпосередньо виконанням Урядом цілого ряду функцій, які на нього покладені.

Отже, щоб дослідити функції Уряду необхідно спочатку з'ясувати, що означає поняття «функція». «Функція» (від лат. Functio – звершення, відправлення, виконання, діяльність) – поняття, якому в різних галузях знань надається далеко не однозначний зміст [3, 698].

Великий тлумачний словник української мови надає таке тлумачення поняття "функція": по-перше – як явище, яке залежить від іншого явища, є формою його виявлення і змінюється відповідно до його змін; по-друге, функція – це робота когось, чого-небудь, обов'язок, коло діяльності когось, чогось [4, 1552].

За філософським словником функція – спосіб діяння речі або елемента системи, спрямований на досягнення певного ефекту. Функція є однією з істотних характеристик певних об'єктів, а метод функціонального дослідження поряд із структурним, казуальним та ін. відіграє важливу роль у науковому пізнанні [10, 748].

Теоретики права дещо по-іншому, на відмінну від філологів та філософів, трактують поняття "функція". За ними функція – це основні напрями діяльності (впливу), які розкривають соціальну сутність і призначення того чи іншого явища [8, 160].

Відразу ж зазначимо, що правову основу для висвітлення даного питання складають Конституція України, Закон України "Про Кабінет Міністрів України" та Регламент Кабінету Міністрів України.

Уряд як вищий орган виконавчої влади в силу властивих йому особливостей, зокрема таких, як можливість термінового ухвалення рішень і здійснення інших оперативних дій, відіграє найбільш активну роль у своєчасній реалізації завдань, що стоять перед державою. Отже, на Уряд покладаються завдання із забезпечення практичної реалізації функцій держави. З цього випливає, що функції Уряду є похідними від функцій держави і державного управління в широкому розумінні цього слова [7, 109-110].

Класифікація функцій Урядів в юридичній літературі здійснюється за різними критеріями. Але законодавство України чіткого визначення функцій Уряду нам не дає. Основний Закон нашої держави зміст функцій Кабінету Міністрів України закладає у ст.116 Конституції України.

Хоча існує думка, що функції урядів закріплюються в конституціях через їх повноваження. Деякі науковці висловлюють позицію, відповідно до якої функції Уряду можуть бути прямо зафіксовані в текстах конституцій, хоча без їх такого найменування. На думку О.В. Совгирі, і ми з нею погоджуємося, що така позиція є спірною, оскільки функції та повноваження – це різні поняття, які не можна ототожнювати. При цьому не можна заперечувати, те що за повноваженнями можна судити про наявність у суб'єкта певних функцій [9, 280].

Слушно акцентує нашу увагу професор В.Ф. Погорілко на тому, що компетенція завжди дається під відповідну функцію Уряду, якими його наділяє Конституція та відповідний закон, тобто функція – первинна, компетенція, як похідна від неї, завжди вторинна [6, 525].

По сферах діяльності (умовно кажучи галузеві напрями діяльності), що реалізуються КМ України, існує поділ на функції забезпечення громадського порядку і безпеки особи, суспільства і держави; організації та регулювання процесів у сфері підприємницької діяльності; забезпечення соціального розвитку суспільства; забезпечення раціонального розвитку використання природних ресурсів та охорони навколишнього середовища; захисту інтересів держави і т.д.

За тривалістю дії функції Уряду можна розділити на постійні, виконуючі на протязі тривалого терміну і тимчасові.

За критерієм змісту, характеру і об'єму впливу функції можна поділити на загальні і специфічні. До загальних функцій відносять: організацію, планування, регулювання, кадрове забезпечення і контроль. Специфічні функції відображають особливий зміст окремих дій, обумовлених різноманітністю багатьох компонентів, що взаємодіють в управлінні. Вони реалізуються, як правило, в окремих сферах, галузях або на ділянках державного управління, наприклад, фінансування, кредитування, регулювання праці та інше, в кожній управлінській підсистемі отримують своє конкретне застосування [1, 124-125].

Цікава класифікація, заснована на такому критерії, як вираження управлінського впливу ззовні, по відношенню до інших суб'єктів управлінської діяльності. Так, пропонується виділяти: керівні, регулюючі, організаційні, контрольні і розрахунково-аналітичні функції [9, 108].

Продуктивною є дворівнева класифікація функцій, яка поділяється на основні і допоміжні. Перший рівень захоплює функції, що визначені об'єктом управління і способом впливу на нього органів виконавчої влади. Це такі функції, як функція охорони суспільного порядку і забезпечення національної безпеки, регулятивно-управлінська функція і функція забезпечення прав і свобод громадян. Другий рівень функцій направлений на обслуговування кожну із основних функцій [7, 112].

Якщо дотримуватися такої класифікації, до функцій першого рівня доречно було б віднести функції, виокремлені по сферах діяльності органів виконавчої влади [2, 15], а функції другого рівня позначити як комплекс заходів, за допомогою яких здійснюється втілення функцій першого рівня. Такі функції не носять другорядного характеру. Навпаки, специфіка дій безпосередньо виконавчої влади і її органів полягає в наявності таких функцій. Вивчення даного рівня функцій дозволяє отримати повноцінну картину, яка розкриє механізм діяльності КМ України. До функцій другого рівня слід віднести: регулятивно-управлінську, нормотворчу, оперативно-виконавчу, контрольну і юрисдикційну.

Регулятивно-управлінська функція – являє собою діяльність КМ України із керівництва економікою, фінансами, культурою, наукою, охороною здоров'я тощо. Конституція України, а саме ст.116, визначає ту сферу державної діяльності, управління якою безпосередньо покладається на КМ України: забезпечує проведення фінансової, цінової, інвестиційної та податкової політики; політики у сферах праці й зайнятості населення, соціального захисту, освіти, науки і культури, охорони природи, екологічної безпеки і природокористування [11]. В той же час Закон України "Про Кабінет Міністрів України" визначає організаційно-управлінські напрями діяльності Уряду, так, ст.21 вищевказаного закону визначає, що Кабінет Міністрів України спрямовує і координує роботу міністерств та інших центральних органів виконавчої влади [12].

Нормотворча функція КМ України в першу чергу проявляється у праві законодавчої ініціативи (ст.93 Конституції України) та прийнятті ним підзаконних нормативно-правових актів. Наявність даної функції в діяльності КМ України пояснюється потребами втілення законодавчих норм у життєдіяльність суспільства. Це пов'язано з тим, що закони, як правило, носять загальний характер і потребують подальшої

конкретизації, яка здійснюється на підзаконному рівні [7, 113]. Ця функція, є чи найважливішою для КМ України, без якої неможливо ні його самостійне функціонування, ні повноцінне здійснення ним інших функцій. Стаття 117 Конституції України встановлює, що постанови і розпорядження КМ України, є обов'язковими до виконання [11].

Наступна функція – це оперативно-виконавча. Вона полягає в тому, що КМ України забезпечує реалізацію правових норм передбачених Конституцією, законами України, актами Президента України та підзаконними актами.

Контрольна функція – в цьому випадку мова йде про контролюючі повноваження які здійснюються при реалізації виконавчої діяльності. Управлінський аспект в діяльності КМ України обумовлює необхідність контролювати виконання управлінських рішень.

Юрисдикційна функція – визначається, як діяльність Уряду по застосуванню адміністративних, дисциплінарних, матеріальних і фінансових санкцій.

При дослідженні даної проблематики було б несправедливо не виділити ще одну дуже важливу функцію яка впливає зі змісту ст.19 Закону України "Про Кабінет Міністрів України", що має назву "Загальні питання компетенції Кабінету Міністрів України". Хоча в цій нормі не вживається термін "функції", по суті у зазначеній статті сформульована політична функція Уряду – реалізовувати державну політику, здійснювати управління у відповідних сферах суспільних відносин. Про формулювання у зазначеній статті політичної функції Уряду України свідчить і те, що серед актів, які має виконувати КМ України, розв'язувати відповідні завдання внутрішньої і зовнішньої політики, названо і Програму діяльності КМ України, яка базується на передвиборній програмі президента [9, 281].

З аналізу норм Конституції України та Закону України "Про Кабінет Міністрів України" можна виділити наступні функції: функція зв'язків з іншими органами державної влади та іншими суб'єктами політичної системи, виконавчу (реалізація внутрішньої та зовнішньої політики держави), кадрову, установчу, організаційну тощо [7, 283].

Отже, при написанні даної статті ми прийшли до наступних **висновків**, по-перше: під функціями Уряду, як *правило розуміють основні напрями та коло діяльності органів державної влади, які спрямовані на досягнення завдань, що стоять перед державою, передбачені Конституцією та законами України.*

По-друге: Кабінет Міністрів України, будучи органом державної влади, являє собою орган, що виконує загальнодержавні функції, створений і діє в рамках Конституції України та законів України та наділений самостійними компетенційними повноваженнями.

По-третє: аналізуючи закріплення функцій Уряду України, за чинним Законом України "Про Кабінет Міністрів України", слід зауважити змішування зазначеного поняття із поняттям завдань КМ України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Атаманчук Г.В. Теория государственного управления / Г.В.Атаманчук. – М.: Наука, 1997. – 324 с.
2. Бельский К.С. О функциях исполнительной власти / К.С.Бельский // Государство и право. – 1997. – № 3.
3. Большой словарь иностранных слов. – М., 1998. – 886 с.
4. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод., допов. та CD) / уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. – К.; Ірпінь: ВТФ "Перун", 2007. – 1552 с.

5. Исполнительная власть в Российской Федерации / под ред. А.Ф. Ноздрачева, Ю.А. Тихомирова. – М.: БЕК, 1996. – 270 с.
6. Погорілко В.Ф. Конституційне право України: підручник / В.Ф. Погорілко, В.Л. Федоренко ; за заг. ред. В.Л. Федоренка. – К.: Алерта; КНТ; Центр учбової літератури, 2010. – 307 с.
7. Правительство Российской Федерации / под ред. Т.Я. Хабриевой. – М.: Норма, 2005. – 680 с.
8. Рабінович П.М. Основи загальної теорії права та держави: навч. посібник / П.М. Рабінович. – Вид. 6-е. – Х.: Консум, 2002. – 160 с.
9. Совгиря О.В. Конституційно-правовий статус Кабінету Міністрів України: сучасний стан та тенденції розвитку: монографія / О.В. Совгиря. – К.: Юрінком Інтер, 2012. – 464 с.
10. Філософський словник / за ред. В.І. Шинкарука. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К.: Голов. ред. УРЕ, 1986. – 748 с.
11. Конституція України від 23.07.1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
12. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 07.10.2010 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 9. – Ст. 58.
13. Белов Д.М. Тимчасове заміщення повноважень президента: досвід зарубіжних країн / Д.М. Белов // Науковий вісник Ужгородського національного університету: Серія ПРАВО. Випуск 4. – Ужгород: «Ліра», 2005 – С. 67-71.